

## OTRA AINA

*Kapuleti dārzā.*

### **Romeo.**

Par rētu smeļ, kas ievainots nav bijis.  
Džuljeta parādās augšējā logā.  
Kas tas! Tur logā gaisma zibēja?  
Tur rītausma, — Džuljeta — mana saulei  
Nāc, gaišā saulīt, nokauj mēnesi,  
Kas tā jau bāls un dilst aiz skaudības,  
Ka tu — kas viņam kalpo — daiļāka.  
Jel nekalpo šim skauģim priesterim;  
Tik muļķi staigā viņa šķidrautā,  
Zaļbālā, miglainā; vai met to nost!  
Tā viņa — mana dieve! Mana mīla!  
Kaut viņa zinātu, kas viņa man!  
Vai runāja? Nē, neteica nekā!  
Tik acis stāsta, atbildēšu tām!  
Cik pārdrošs es — ne mani uzrunā!  
Pie debess divi zvaigznes spožākās  
Ir citur aizņemtas un tādēļ lūdz  
Džuljetas acis mirdzēt viņu vietā.  
Ak, ja tas tiešām notiktu, tad mēness  
Kā nokaunējies nobālētu tā  
Kā lampa rītausmā; bet viņas acis  
No debess dzīles viestu gaismu tādu,  
Ka putni, rītu jaušot, dziesmu sāktu.

Lūk, viņa savu vaigu atspiež rokā!  
Ak, kaut es būtu cimds šai gleznā rokā,  
Tad vaigam pieglaustos!

**Džuljeta.**

Vai man!

**Romeo.**

Klau, runā!  
Ak, runā, gaišais eņģei, runā vēl!  
Nakts tumsā man pār galvu parādies  
Kā varens debess sūtnis spārnotais,  
Ko augšup vērstām brīna pilnām acīm  
Un galvu atmestu redz mirstīgais,  
Kad gaišais tēls tur peld pa mākoņiem,  
Pa gaisa viļņiem dzīlē celdamies.

**Džuljeta.**

Ak Romeo! Kāpēc tu esi Romeo?  
Jel noliedz savu tēvu, savu vārdu!  
Ja nevēlies, tik mīlu zvēri man,  
Es nebūšu tad Kapuleti vairs.  
Romeo pie sevis.  
Vai tālāk klausīties, vai uzrunāt?

**Džuljeta.**

Tik vārds tavs naidnieks mans un tikai vārds.

Tu esi tu, nevis kāds Monteki.  
Kas Monteki? Tā nav ne roka, kāja,  
Ne plecs, ne vaigs, nedz cits kāds loceklis  
Pie cilvēka. Kaut būtu citāds vārds!  
Kas gan ir vārds? Vai roze nesmaržos,  
Jebkurā citā vārdā nosaukta?  
Ja Romeo vairs nesauks Romeo,  
Viņš savā pilnībā būs tikpat labs.  
Ak, atmet savu vārdu, Romeo!  
No tevis tas pat daļa nav, tā vietā  
Ņem visu mani.

**Romeo.**

Pie vārda tevi turu:  
Sauc mani mīļo, un es pārkristīts  
Vairs turpmāk nedēvēšos Romeo!

**Džuljeta.**

Kas esi tu, nakts tumsā paslēpies  
Un slepen manas domas noklausies?

**Romeo.**

Es nezinu, kā tagad saukties man,  
Mans vārds man pašam ienīstams, ak svētā,  
To neciešu, jo tas tavs ienaidnieks.  
Ja rakstīts būtu tas, es saplēstu.

**Džuljeta.**

Ne simtu vārdu ausis uztvērušas  
No tavām lūpām nav, tak balsi pazīstu;  
Vai esi Romeo no Monteki?

**Romeo.**

Ne viens, ne otrs, ja tie tev, daiļā, netīk.

**Džuljeta.**

Kā tu šeit iekļuvi, jel teic, un kāpēc?  
Jo dārza mūris augsts, to pārkāpt grūti.  
Tev nāve draud te, — zini, kur tu esi, —  
Ja radinieks mans tevi sastaptu.

**Romeo.**

Ar mīlas spārniem pārlaidos pār sētu,  
Nav mīlai akmens mūris kavēklis.  
Ko mīla grib, to visu viņa spēj;  
Un mani neatbaidīs tavi radi.

**Džuljeta.**

Ja ieraudzīs šeit — tevi nonāvēs.

**Romeo.**

Ak nē, man tavas acis bīstamākas  
Par viņu zobeniem, ja laipnas tās.  
Tad es no viņu naida pasargāts.

**Džuljeta.**

Ka tikai viņi tevi nepamana.

**Romeo.**

Nakts sega viņu acīm mani slēpj.

Ja nemīli tu mani, lai tad atrod.

Man viņu naidā dzīvi labāk beigt

Nekā bez tavas mīlas ilgāk nīkt.

**Džuljeta.**

Bet kas tev ceļu parādīja šurp?

**Romeo.**

Tik mīla skubināja mani meklēt;

Tā padomu man deva, es — tai acis.

Gan jūrnieks neesmu, bet, ja tu būtu

Krasts tālākais, ko jūras bangas skalo,

Es dotos turp pēc tāda dārguma.

**Džuljeta.**

Ja tumsas maska nesegtu man seju,

Tu redzētu, kā pietvīcis mans vaigs

Par to, ko tu te pirmīt noklausījies.

Gan tiktos rātnai būt, gan noliegt to,

Ko runāju, bet — nost ar izlikšanos!

Tu mani mīli? Zinu, teiksi «jā»;

Es ticu tavam vārdam: zvērēdams  
Tu ari vari vilt. Pats Jupiters,  
Kā teic, par mīlētāju viltu smejas.  
Ak jaukais Romeo, ja mani mīli,  
To teic patiesi un no visas sirds.  
Ja domā tu, ka uzticos tik viegli, —  
Es ļaunošos un spītā teikšu «nē»,  
Lai varētu tu mani palūgties.  
Vai ne, mans Monteki, es pārāk naiva,  
Un vieglprātīgu mani vari saukt?  
Bet tici, draugs, es uzticīgāka  
Par tām, kas citādas prot izlikties.  
Es arī vienaldzīga izliktos,  
Ja neviļus tu dzirdējis nebūtu,  
Ko, dziļi mīlējama, ciešu. Piedod  
Un neņem sirsnību par aušas mīlu,  
Ko šeit tev atklājusi tumšā nakts.

**Romeo.**

Es zvēru tev pie gaišās mēnesnīcas,  
Kas dārza koku galus sudrabo.

**Džuljeta.**

Pie mēness nezvēri, tas nepastāvīgs  
Un bieži maina savu izskatu, —  
Lai tava mīla neklūst grozīga.

**Romeo.**

Kā to lai apzvēru?

**Džuljeta.**

Ak, nezvēri nemaz;  
Ja gribi zvērēt, tad pie sevis paša,  
Kāds esi tu, mans dievinātais elks,  
Un es tev ticēšu.

**Romeo.**

Ja mīl man sirds ...

**Džuljeta.**

Nē, nezvēri! Kaut tu mans prieks un laime,  
Bet mani neielīksmos solījums:  
Par ātru, negaidītu, pēkšņu tas,  
Kā zibens liesma izzūd, pirms vēl mēs  
To pieminam. Ar labu nakti, draugs!  
Mums mīlas pumpurs vēsmā vasarīgā  
Līdz rītam izplauks ziedā brīnišķīgā.  
Ar labu nakti! Saldaiss miegs lai nes  
Tev mieru, kādu krūtīs jūtu es!

**Romeo.**

Vai neaplaimitu tu mani pamet?

**Džuljeta.**

Ak, kādu laimi vēl tu šonakt vēlies?

**Romeo.**

Jel solies man, kā es tev solījos.

**Džuljeta.**

Tev mīlu zvērēju, pirms to man lūdzi,  
Un gribētos to atkal apzvērēt.

**Romeo.**

Tu solījumu atņem? Kāpēc gan?

**Džuljeta.**

Lai vēl arvienu būtu tev ko dot.  
Un vēlos tikai to, kas man jau ir.  
Kā jūra bezgalīgs ir devums mans,  
Un dziļa mana mīla; jo tev dodu,  
Jo vairāk mīlas atliek man, ko dot.  
Bet, klau, tur iekšā sauc! Nu sveiks, mans mīlais!  
Iekšā dzirdams aukles sauciens.  
Ja, auklīt! — Esi uzticīgs, Monteki!  
Vēl drusku pagaidi, es iznākšu.  
Ieiet iekšā.

**Romeo.**

O, svētlaimīgā nakts! Man tomēr bail,  
Vai tas nav tikai sapnis pusnakts laikā,  
Pārlietu salds, lai būtu īstenība.



Džuljeta parādās augšā.

**Džuljeta.**

Trīs vārdus vēl, mans Romeo, tad sveiks.

Ja savā mīlā godīgā tu vēlies

Par sievu mani ņemt, tad paziņo

Ar cilvēku, ko rit tev sūtīšu,

Kur mēs un kad tad varam laulāties, —

Es savu laimi tev pie kājām likšu,

Tev dzīvē uzticīgi sekošu.

**Aukle** *iekšā.*

Sinjora!

**Džuljeta.**

Es eju jau! — Bet, ja tavs nodoms nelāgs,

Tad, lūdzams ...

**Aukle** *iekšā.*

Sinjora!

**Džuljeta.**

Jā, jā, tūlīt! —

Ne vārda vairs. Ej, ļauj man vienai sērot.

Rīt sūtīšu.

**Romeo.**

Es justos aplaimots ...

**Džuljeta.**

Simtreiz ar labu nākti!

*Aiziet.*

**Romeo.**

Bez tava gaišuma nakts simtkārt baisa.

Pie mīlās steidz kā skolas zēns uz mājām,

Bet prom — kā zēns uz skolu laiskām kājām.

Lēnām iet projām.

Džuljeta vēl parādās augšā.

**Džuljeta.**

Cst, Romeo! — Kaut spētu viņu saukt,

Kā medinieks ar savu svilpi atsaukt

Spēj vanagu. Bet nē, kas slēpties spiests,

Tas smok un nedrīkst skaļi gaviļēt.

Jo citādi šo vārdu atkārtoti

Es sauktu tā, ka atbalss aizsmaktu,

Bez mitas atbalsojot: Romeo!

**Romeo.**

Sirdsmīlā atkal manu vārdu sauc.

Cik sudrabaini naktī mīlās balss

Kā mūzika skan ausīs dzirdīgās!

**Džuljeta.**

Romeo!

**Romeo.**

Tu mana mīļā!

**Džuljeta.**

Kad rītu

Lai pie tevis aizsūtu?

**Romeo.**

Ap deviņiem.

**Džuljeta.**

To darišu. Cik ilgi vēl ko gaidīt! —

Bet piemirsu, kāpēc es tevi saucu.

**Romeo.**

Ak, ļauj man palikt šeit, līdz atceries.

**Džuljeta.**

Tad piemirsīšu vēl, lai ilgāk paliec,

Un atcerēšos, cik mums kopā labi!

**Romeo.**

Es palikšu, lai tu vēl aizmirstu,  
Un aizmirsīšu, ka man citur mājas.

**Džuljeta.**

Drīz ausīs rīts; es vēlos, ka tu ej.  
Bet tālāk ne, cik savam putniņam  
Ļauj draiskulīte pacelties no rokas,  
Un, turot saitē mazo gūstekni,  
Tā atpakaļ velk zīda pavedienā,  
Jo negrib palaist viņu brīvībā.

**Romeo.**

Kaut būtu es tavs putniņš!

**Džuljeta.**

Es tāpat;  
Ar saviem glāstiem tevi nomāktu.  
Nu sveiks! Ir šķiršanās tik sēri salda,  
Ka atvadīšos es, līdz rīts jau valda.  
Ieiet Iekšā.

**Romeo.**

Lai miers tev krūtīs gulst, slēdz acis miegs,  
Un, ak, kaut būtu es tavs miedziņš liegs!  
Nu klosterī pie svētā tēva steigšu,

Mūs lūgšu svētīt, mūsu laimi teikšu.

*Aiziet.*